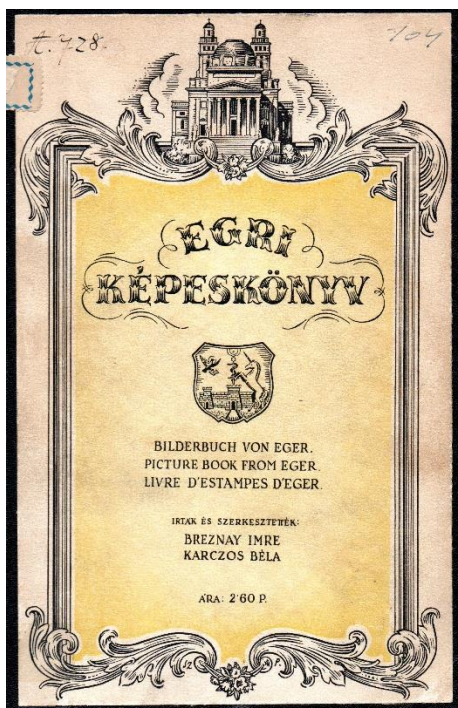

Egri képeskönyv

„Mi egyszer elmúlt, vissza nem tér soha már:
Emlékként él csak, mint holmi torz valóság!”

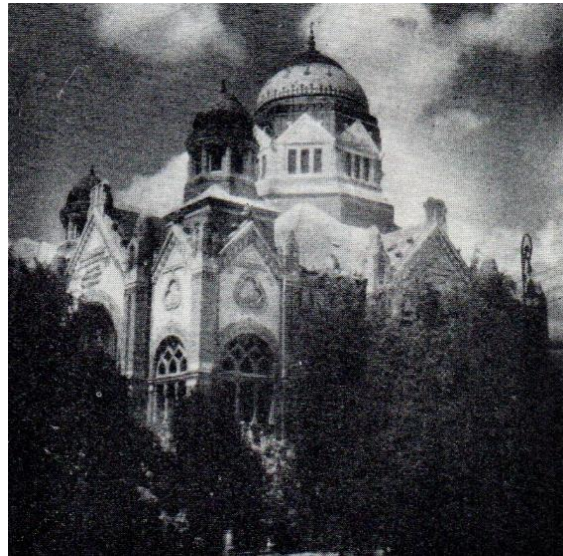

Egri képeskönyv : 230 képpel és minden képhez magyarázattal. Írták és szerkesztették Breznay Imre Érs. Tanítóképzői ny. igazgató és Karczos Béla az egri Idegenforgalmi Hivatal vezetője. Eger : Egri nyomda részvénytársaság, 1937. Előszó Frank Tivadar v. főjegyző, h. polgármester. 126 p. : ill.

Azt gondolom, hogy ismét egy igen ritka és értékes könyvre bukkantam a polcon. Helytörténeti szempontból legalábbis mindenképpen jelentős ez a 230 fekete-fehér fényképet és rajzot tartalmazó kötet. Az előszóban Frank Tivadar persze a korszakban égető kérdéshez, a trianoni békediktátumhoz kapcsolja a megjelenés időszzerűségét és célját: „*Ez a könyv az idegeneknek is bizonyosságot szolgáltat arról, hogy a magyar nemzet évszázadokon keresztül felülmúlhatatlan vitézséggel védte a nyugati keresztény kultúrát s azt a nemzetet, amely egyik kezében karddal az emberi haladásnak tesz felbecsülhetetlen védő szolgálatot, másik kezével maga is művészi építményekkel s létesítményekkel gazdagítja az emberi kultúrát, nem lehet, s nem szabad barbár népek rabszolgájává tenni: A magyar nemzetnek igazságot kell szolgáltatni.*” Sajnálatos módon itt a barbár népek kifejezés valószínűleg a románokat, szerbeket és szlovákokat jelenti...

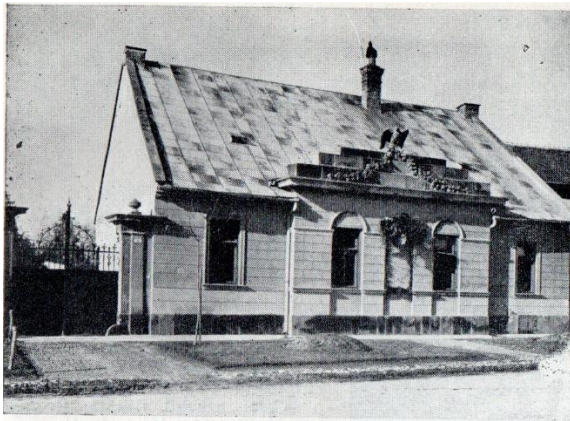
A könyv (Breznay Imre) és az előszó (Frank Tivadar) íróiról, ha rövidke is, de utca van elnevezve Egerben. A képanyag összegyűjtőjéről (Karczos Béla) és a német, angol, francia képaláírások készítőjéről (gróf Saint Genois Gyula) semmi.

Bár izgalmas lenne összehasonlítani a mai és az 1937-es állapotokat a nevezetes épületeket illetően, én most mégis ezek mellett pár olyan műemléket választottam elsősorban, amelyek ma már nem léteznek sajnos.

Kezdjük rögtön az egyik legismertebb terünknek nevet adó Hatvani-kapuvall. Bár az eredetit lebontották, de 1758-ban a képen látható formában megújították, hogy azután 1837-ben ezt is eltakarítsák. Pedig milyen látványos lenne, ha legalább a középkori város 5 kapuja közül ez az egy állna ma is!

Nagy szívfájdalmam, hogy a gyönyörű zsinagógát 1967-ben le kellett rombolni! Pedig a fennmaradt fényképek alapján csodálatosan szép, keleties jellegű épület volt és ma mindenképpen Eger különlegessége lehetne. Gyöngyösön a kommunizmus alatt bútorraktárként funkcionált, de legalább megmaradt mára. Azt is értem, hogy állandó mementója lenne a közönynek, amellyel a vészkorszak idején viseltettünk az istentiszteleteken rendszeresen itt megjelenő hívek pusztulása iránt. De mégis, vagy éppen azért!

Knézich Károly, akit nyolcadikként végeztek ki kötél általi halállal Aradon, szülőháza sincsen már meg, csak emléktábla jelzi helyét az Egri Markhot Ferenc Kórház melletti megahagyott eredeti kapuján, a tábornokról elnevezett utcában. Kétségtelenül nemes célt szolgál az emberek gyógyítását felvállaló mai intézmény. De mégis, vagy éppen azért!

A negyedik képen látható bazilika még áll, de előtte az a (banán?)pálma most is csodaszépen nézne ki, pláne, hogy az idei nyár még a mediterrán térségnek is becsületére vált volna 43 fokos hőségével. Mondanám, hogy egyre több ilyen növényt kellene ültetni piciny országunkban, de ahhoz csapadék is kellene... Sajnos még trópusinak sem nevezhető ez a kialakulófélben lévő új éghajlat, inkább a sivataghoz közelít!

A végére hagytam ezt a pompás látképet a belváros gyönyörű műemlékeiről, épületeiről és parkjairól. A bazilikától jobbra az a sűrű erdő nagyon hiányzik ma, viszont az előtte jelenleg található fáktól már egyáltalán nem látszik a klasszicista ékesség. Hát a buszpályaudvart is elvihetné az ördög oda, ahova gondolom!

Eger, 2026. 09. 10.

Ujvári Csaba